

Wijzer

Zijn (praal)graf is niet het einde...

door Ben Faas smm

Met ongeloof en pijn in het hart zit ik te kijken naar het TV-scherm. Eeuwenoude kunstwerken worden met kennelijk genoeg en in blinde haat omver gegooid, aan gruzelementen geslagen. Beelden die de eeuwen hebben getrotseerd en die ons verbinden met vroegere tijden, met het voorland waar we als mensen mede door gevormd zijn, worden vernietigd.

Nummer 1 - april 2015

Inhoud

Als je ouder wordt, heb je de tijd en rust om terug te kijken op wat was. Dat doen we in dit nummer. Ben Faas kijkt 300 jaar terug naar 1716, toen Montfort op 28 april overleed en wat dat betekende. John van Oss wordt door een klein stukje papier teruggevoerd naar Indonesië. Acht jubilarissen kijken terug op hun vele jaren als montfortaan. We hebben nieuws voor u uit de wereldwijde congregatie en ook over de carrièreswitch van een van onze missionarissen. Ondanks zijn ontslag als pastor, schrijft Richard Schreurs, blijft hij deel uitmaken van de geloofsgemeenschap. We eindigen als altijd met de Wijzertjes, zodat u weer helemaal op de hoogte bent.

Redactie:

Peter Denneman, Ben Faas, John van Oss, Marian Claeren

Musea worden beroofd en de kunstschatten te gelde gemaakt. Alsof je de geschiedenis en de voor jou onwelkome elementen daarin ongedaan kunt maken, kunt herschrijven en redigeren. De geschiedenis waarin we staan en die ons leven mede vorm heeft gegeven, vraagt veel eerder om een liefdevolle benadering, die daarom niet onkritisch hoeft te zijn. Als montfortaanse familie gaan we de komende tijd ook terugkijken op onze geschiedenis. We herdenken in 2016 namelijk het feit dat Grignon de Montfort driehonderd jaar geleden overleed. Als voorbereiding op die herdenking wordt de montfortaanse familie uitgenodigd tot een jaar van bezinning op het erfdeel dat ons in handen is gegeven. Het begin zal plaats vinden in St-Laurent-sur-Sèvre, waar op het feest van Pinksteren in een plechtige viering deze voorbereiding officieel van start zal gaan. In die kerk ligt het graf van Montfort, nu een soort praalgraf zou

je kunnen zeggen met een baldakijn er boven. Maar ten diepste is dit het graf van een eenvoudig en arm priester, die zich totaal heeft gegeven aan wat hij zag als zijn levensroeping: in alle eenvoud en goedheid vooral bij gewone mensen zijn. En het wonderlijke is, dat dit graf niet het versteende eindpunt is geworden van het rusteloze leven van Montfort. Het vuur, het licht dat in hem brandde, heeft over de jaren talloze mensen aangeraakt, uitgedaagd. En dat gaat nog steeds door, ook vandaag de dag en ook nu meer dan ooit wereldwijd. Want waar in de oude, vermoeide delen van de wereld nieuwe aanwas (voorlopig) uitblijft, groeit zijn invloed op allerlei plaatsen. Zijn graf in St-Laurent blijkt niet het einde te zijn van zijn invloed, maar eerder een vertrekpunt van een hele geschiedenis, onze geschiedenis. Ik denk dan ook dat het opschrift boven zijn graf ons de komende tijd kan helpen na

Vervolg op volgend pagina 2

te denken over die levende stroom van de montfortaanse geschiedenis waarin we met elkaar mogen staan. Hiernaast de tekst op Montforts graf:

Montfort en de beweging die hij op gang bracht, kunnen ons nog steeds aanspreken. De komende tijd zullen er voldoende momenten zijn om ons te bezinnen op zijn weg en die verder te dragen. We mogen koesteren wat hij heeft nagelaten, ook al komt het uit een heel andere tijd en omgeving.

Wij mogen er dankbaar voor zijn. ■

Jubilarissen 2015

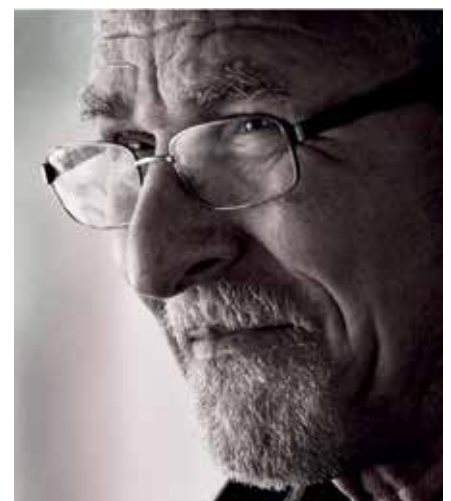
Piet van Hoof

In 2015 heeft de Nederlandse provincie maar liefst acht jubilarissen! De eerste van het jaar is Piet van Hoof, die op 19 maart zijn gouden professiefest vierde in Sintang. Vanuit Sintang schrijft hij:

‘De viering van 50 jaar professie is gepasseerd. We zijn weer met de gewone, dagelijkse dingen bezig. Tijdens de viering waren er een paar momenten, waardoor ik geroerd

werd. Een paar teksten die me even pakten. En ik was me bewust, dat wat we vierden niet alleen voor mij was. Ik voelde de aanwezigheid van heel veel mensen, familie, montfortanen, mensen waar ik mee geleefd en gewerkt heb, mensen die me op het spoor gezet hebben, en die me mee op het spoor gehouden hebben tot op de dag van vandaag. Via al deze mensen heb ik steeds de roep gehoord, die me tot vandaag nog uitnodigt om die stem te volgen. Het past me om met alles wat me in die jaren is aangereikt, dankbaar en bescheiden te zijn en

te blijven. Ik hoop nog een tijd hier te kunnen leven. Hopelijk gaat dat. Aan allen die ooit mijn pad kruisten, hartelijke dank. Een hartelijke groet voor allen.’ ■

Huub Swerts

Een dag later, 20 maart, was Huub Swerts zestig jaar priester gewijd. Gelukkig, want het heeft er vorig jaar naar uitgezien dat hij het niet zou halen. Huub schrijft:

‘Als 60-jarige priesterjubilaris denk ik terug aan de paar woorden die ik schreef voor de ‘Wijzer’ bij mijn gouden priesterjubileum in 2005 in Sintang, Borneo. Ik had het toen over mijn eerste bezoek aan mgr. Lambertus van Kessel, bisschop van Sintang, een paar dagen nadat ik was aangekomen om als missionaris te werken in dat bisdom. Mgr. van Kessel was bij zulke ontmoetingen nooit breedspakerig en meestal recht op de man af, zonder voor- naam of gewoon het woord “pater” te gebruiken. Dat doet je in het begin wel even schrikken.

Hij wilde mij duidelijk maken, dat ik als missionaris een deel was in het geheel en dus in harmonie moest werken met anderen. Hij gebruikte daarbij toen de vergelijking met ‘bamboe’. Hij zei: ‘Jij bent maar een

geleding van een bamboestok of - paal, een scheutje misschien of een stekje.’ Ik ben mgr. van Kessel dankbaar voor dat inzicht, voor die visie, al sta je in het begin toch wel even te kijken, bij zulke woorden en bij zo’n vergelijking. Maar dat bamboe-stokje was na tientallen jaren uitgegroeid tot een flink bamboe-bos met hoge en sterke bamboe-palen. Ik denk hier aan een bepaalde bamboe-soort, plaatselijk “betong” genoemd! Vrij hoog, licht, sterk, taai-buigzaam en bijna onbreekbaar. Dit soort bamboe wordt o.a. gebruikt bij het maken van kleine bruggetjes, in de bouw voor stellages bij grote gebouwen, zoals kerk en school. In die zin was bamboe voor mijn gevoel als het ware het symbool van opbouw en groei van de kerk in het bisdom Sintang.

Maar nú, weer tien jaar later en 60 jaar na het prille begin, zit er bijna geen groei meer in die bamboe, geplaagd door parasieten en insecten, die het groen opvreten. In de natuur een heel gewone zaak, waar het een zijn plaats afstaat aan het andere,

bij mensen een nieuwe generatie. Hoe dan ook, met dat teken en het symbool bamboe op de achtergrond ben ik O.L. Heer dankbaar zestig jaar te hebben mogen werken in de Kerk van Christus, voor de zaak van God.’

Op 27 maart was het de beurt aan drie gouden jubilarissen van dezelfde klas: Piet Derckx, Wiel Logister en Math Vroemen. Helaas had Fons Walters het niet geered. Toen de arts hem voorstelde een doel te stellen dat hij nog zou willen halen, nadat longkanker was geconstateerd, noemde Fons zijn gouden priesterfeest. Op 1 december 2014 overleed hij, maar voor ons was hij erbij op 27 maart. ■

Piet Derckx

Nadat hij op 12 februari een nieuwe hartklep kreeg, is Piet Derckx weer in staat zijn gouden priesterfeest te vieren. Hij schrijft over 50 priesterjaren het volgende:

‘Als jong kereltje droomde ik al van het ideaal missionaris te zijn en later op het klein-seminarie in Schimmert was ik onder de indruk van de Borneo-missionarissen. Waarom? Ze kwamen zo heel anders over. Ik zag er naar uit bij hen te mogen werken. Maar mijn hoop naar Indonesië uitgezonden te worden, dreigde teloor te gaan tijdens de laatste jaren voor mijn priesterwijding, immers door politieke omstandigheden mochten jarenlang geen Nederlanders Indonesië binnen. En toch, echt een verrassing, kwam begin 1965 een politieke omslag en kreeg ik bij mijn priesterwijding de benoeming

voor Indonesië. Bijna 40 jaar heb ik daar mogen werken.

Wij nieuwelingen, te weten Joep van Lier, Ad Sommers, Wim Johannesma en ik begonnen in 1966 op Borneo onder de Dajaks te werken. Aanvankelijk meer als geneesheer, er was in het bisdom Sintang, een gebied zo groot als de Benelux, maar één arts. Later was ik ook druk bezig met onderwijs en catechese en nog later als econoom van het bisdom Sintang. Eigenlijk onvoorstelbaar wat er verlangd werd van een missionaris en nog wonderbaarlijker waartoe je in staat bent. In feite ben je een manusje van alles. Omdat ik me niet geroepen voelde tot mijn oude dag

econoom te zijn, koos ik er in 1984 voor in te gaan op het aanbod van mgr. Doera, de bisschop van Sintang, en te verhuizen naar Bandung op Java, om daar te beginnen met het groot-seminarie, de opleiding voor de wereldheren van het bisdom Sintang. Een jaar later kwam ook Wim Peeters

Vervolg op volgend pagina 4

naar Bandung voor opleiding en noviciaat van montfortanen. Vier jaar heb ik wereldheren opgeleid. In 1988 zijn we begonnen met het groot-seminarie voor de montfortanen. Intussen is Indonesië een eigen provincie en worden jonge montfortanen uitgezonden naar diverse landen. Helaas moest ik om gezondheidsredenen

eind 2005 Indonesië verlaten en ben ik bijna 10 jaar terug in Nederland. Vol dankbaarheid zie ik terug op de vijftig jaren van mijn priester-leven en al hetgeen ik heb mogen doen en nog doe. Ik heb nooit kunnen voorzien hoe wonderlijk een leven kan zijn. Echt vol verrassing.' ■

Wiel Logister

Wiel Logister verkondigt wat voor hem belangrijk was in die vijftig jaar: 'Vijftig jaar priester! Hoewel ik de invloed ervan op mijn leven niet onderschat, beschouw ik de wijding niet als het belangrijkste moment in mijn leven. Mijn identiteit hangt er niet op de eerste plaats mee samen. Niet in het minst dankzij Montfort staat bij mij het besef voorop, dat ik sinds mijn doop in het spoor van Jezus mag en moet gaan, met de toezegging dat God mij liefheeft. De professie en de wijding zijn niet de grond van mijn fundamentele betrokkenheid op Christus en het Evangelie, al geven ze er wel vorm en kleur aan.

Ik werd gewijd tijdens Vaticanum II, toen in kerk en theologie de nadruk lag op een arme en dienende kerk in navolging van de arme en dienstbare Jezus. Daags na de eerste mis in de thuisparochie vroeg een oude buurvrouw me: "Moet ik nu U tegen jou

zeggen?" Ik hoorde daarin een waar-schuwing: "Je gaat nu toch niet naast de schoenen en de voetstappen van Jezus lopen!". Dat sloot aan bij de tekst op het prentje bij gelegenheid van de wijding: "We verkondigen niet onszelf, maar Christus Jezus, de

Heer; onszelf beschouwen we slechts als uw dienaars om Jezus' wil" (2 Kor 4,5). Priester-zijn maakt geen einde aan de fundamentele oproep van Jezus om dienstbaar te zijn aan God en mensen. Integendeel! Het tilt me niet boven anderen uit. Als dat de sfeer wordt, raakt het Evangelie in de knel. Van de drie traditionele kanten van het priesterschap (verkondiging, liturgie en pastoraat) heeft het eerste aspect bij mij centraal gestaan. Mijn hoofdtaak was verkondigen in woord en geschrift. Toch heeft het voor-gaan in de liturgie onmiskenbaar een stempel gedrukt op mijn pogingen om Gods nabijheid onder woorden te brengen in een tijd van godsverduistering. Mijns inziens kwijnt het godsgeloof weg, als de goddelijk-creatieve ruimte van genegenheid en mededogen niet meer biddend en zingend wordt gevierd. En het kloppend hart van Jezus wordt vreselijk miskend, als zijn biddende relatie met de Vader op de achtergrond raakt.

Ik ben dankbaar dat ik tegelijkertijd priester en theoloog heb mogen zijn. Hopelijk heeft dit mijzelf en anderen geholpen om in het spoor van Jezus te gaan. Hem achterna!' ■

Math Vroemen

Math Vroemen zat het grootste gedeelte van zijn montfortaan-zijn aan de andere kant van de wereld en dat beviel hem goed, zoals hij schrijft:

'Wat is 50 jaar? In de wereldgeschiedenis niet zoveel, in een mensengeschiedenis heel veel. Maar dankzij of ondanks alles schrijft iedereen zijn eigen geschiedenis.

Mijn geschiedenis is ingedeeld in afgebakende periodes van opleiding en vorming en daarna van werkzaamheden: 10 jaar Voorschoten, 38 jaar

Brazilië (altijd in dezelfde parochie) en (tot nu toe) twee jaar in Vroenhof. In Voorschoten (als leraar) heb ik een mooie tijd gehad, maar een nog mooiere in Brazilië. Dat was niet zozeer vanwege confraters, met wie ik het ook goed heb kunnen vinden, maar veel meer vanwege de werkomstandigheden. Ik heb met veel plezier

gewerkt in onze parochie Santa Rosa de Lima, in Perus, een wijk van de grootstad São Paulo. Peter Stevens was al begonnen met basissamenlevingen en die lijn heb ik met veel liefde en plezier doorgezet. De mensen hebben ons daarom op handen gedragen. Niet dat we het daarom gedaan hebben, maar het is mooi meegenomen! Wat me vooral bijstaat is de bereidheid van de

mensen om mee te doen, waardoor de liturgie bijvoorbeeld heel levendig was. Dat wist ik al, maar ik merk het vooral nu, na terugkomst. En die omgeving van meedoen en spontaniteit mis ik hier wel. Zoals ook het spontaan met elkaar omgaan op andere momenten. Het Braziliaanse volk is een spontaan volk, hartelijk, direct. En na 38 jaar heb ik daar toch wel iets van overgehouden. Met

enkele mensen heb ik nog contact via brieven en/ of e-mails.

Heimwee? Ja, en heel erg. Ik hoop dat de mensen daar gelukkig zijn en dat wij daar een beetje aan hebben mogen bijdragen. Dan kunnen we terugkijken op iets moois, iets waarvoor we eigenlijk ook geschapen zijn. Ik hoop van harte, dat velen na ons datzelfde mogen zeggen.' ■

Adriaan Stolk

Op 28 maart herdacht pater Adriaan Stolk dat hij 65 jaar geleden de priesterwijding ontving! Dat is niet niks.

Hij had niet direct een priesterroeping, want hij wilde graag kapelaan worden, dat stond zo vast als een huis! Zijn gelovige ouders zullen hier vast aan bijgedragen hebben. Ze hadden een speciale verering voor Maria.

Na veertien jaar huwelijk kwam het eerste kind, na speciaal gebed bij Maria. Van de drie zonen gingen er twee het klooster in. Broer Gerard

trad in 1939 en Adriaan volgde hem vier jaar later. Na een jaar in het heiligdom in Heiloo vertrok hij naar Congo, waar hij de Simba-opstand meemaakte. Na de bevrijding door de Belgen was het even zoeken waar zijn plek was.

In 1972 vond hij een thuis in Egmond aan Zee, waar hij tot 1994 pastoor was. Op 72-jarige leeftijd ging hij het 'rustiger' aandoen en vond een functie als huispriester bij de zusters van de Karmel 'Regina Pacis' in Sittard. Op zijn negentigste jaar mocht hij 'met pensioen' van zichzelf

en vond een thuis bij de gemeenschap van Vroenhof. Hij kijkt tevreden terug op zijn 65 jaar priesterleven. ■

Marcus Claessens

Precies een maand later, op 28 april, viert broeder Marcus Claessens zijn 60-jarig professiefeest. Gelukkig dat hij steeds weer is opgestaan (met hulp van het ziekenhuis of een confrater) nadat hij meerdere malen gevallen was in 2014. We zijn blij dat hij zelf kan vertellen wat 60 jaar montfortaan zijn voor hem betekent:

Broeder Marcus werd 11 nov. 1929 te Oirlo geboren, 'n dorp in Noord Limburg, bakermat van meerdere priesterstudenten en montfortanen. Hij werkte op de boerderij van zijn

ouders en werd augustus 1949 opgeroepen in militaire dienst om vervolgens naar Indonesië te gaan. In 1953 kwam hij naar Meerssen om broedermissionaris te worden. Na zijn noviciaat kreeg hij van de toenmalige provinciaal, pater Heiligers de naam Marcus bij zijn professie in 1955. Zijn roepnaam Harrie verdween voorgoed ook al kregen de broeders later de vrijheid van keuze. Zijn eerste benoeming was ook de laatste: Schimmert. In de toenmalige Apostolische School Ste. Marie vormden de broeders een eigen gemeenschap. Samen op slaapzaal, in kapel, in eetzaal en in recreatiezaal. Zo was 't gegroeid vanaf 't begin. In de zestiger jaren kreeg ieder zijn eigen kamer en aten we gemeenschappelijk maar recreatie

en gebed bleven apart. Marc werd ingezet in boerderij, tuin en boomgaard, alles ten dienste van 't seminarie. Gestage arbeid naargelang 't seizoen, vroeg opstaan en voortdurende aandacht voor plant en dier, 20 zware jaren. In 1975 verhuisden we naar 't nieuwe Ste. Marie. Marc had een groot aandeel in 't overbrengen van 't meubilair en was de enige broeder die meeging. Inderdaad 't 'Manusje van alles' in- en buitenshuis, altijd bezig, altijd bereid met daarbij zorg voor het park in Vroenhof, het kerkhof in Schimmert en in Meerssen. "Ik weet niet hoe ik het klaargekregen heb" zegt hij wel 'ns. Nu is hij 85 jaar. Hij wil nog zoveel, maar kan het niet meer, tenzij 'n middag naar Vroenhof als vrijwilliger en als zanger in de kerk. 60 Jaar heb ik (Ger Op 't Veld) met hem mogen leven in 't wel en wee van onze gemeenschap. 60 Jaar met 'n man met gouden, dienstbare handen, plichtsgetrouw tot en met, 'n man naar de geest van Montfort. Samen zullen we dit feest vieren op 3 mei. ■

Charles Heijnen

Afsluiter van de jubilarissen in 2015 is Charles Heijnen. Ook hij is 60 jaar geprofest, maar dan op 15 augustus. Als je hem ziet, vraag je je af of hij pas 5 was toen hij het klooster inging.

Hij vertelt wat hem jong gehouden heeft: 'Als ik terugkijk op mijn leven als montfortaan kan ik alleen maar heel dankbaar zijn. Natuurlijk waren er wel dingen die tegenvielen, maar eigenlijk heb ik steeds met plezier gewerkt, meestal in mijn vak. Maar ik heb ook heel wat andere dingen mogen doen en in het algemeen veel steun gehad van mijn confraters. Mijn eerste benoeming viel een beetje tegen, want ik had gerekend op Beresteyn en het werd Schimmert. Toch heb ik er met plezier tien jaar gewerkt als timmerman, waarvoor ik was opgeleid. Ik ben vooral blij dat ik er behoorlijk zelfstandig heb mogen werken.

Na tien jaar werd ik gevraagd om in Oirschot wat leiding te geven aan enkele jonge broeders. Ook daar heb ik met plezier gewerkt, zowel in ons huis als ook van tijd tot tijd buitenshuis. Na nog eens ongeveer tien jaar werd ik door Jan Bos gevraagd om met hem naar Zaïre te gaan. Dat was in 1970, dus ná alle ellende van de opstanden en de oorlogssituatie na de onafhankelijkheid. Maar het was toch in vele opzichten een moeilijke tijd. Desondanks heb ik er veel geleerd. Misschien was het wel de mooiste tijd van de afgelopen zestig jaar. Er kwam een eind aan in 1990. Het werd steeds moeilijker om er te werken. De blanken werden er als het ware weggekeken. Terug in Neder-

land meldde ik me bij de provinciaal, die me vroeg in Oirschot te blijven. Daar heb ik me dienstbaar mogen maken, totdat Oirschot werd opgeheven en ik verhuisde naar Vroenhof. Alles bij elkaar veel reden om blij en dankbaar te zijn.' ■

Gouden professiefest in beeld, 20 maart in Sintang

Priesterjubilea in beeld, 27 maart in Vroenhof

‘Carrière-switch’ voor missionaris

U heeft er al over kunnen lezen in de vorige ‘Wijzer’. Antoon van Noije heeft een nieuwe doelgroep in zijn vizier! Van kinderen naar bejaarden. Hij heeft een lege ruimte op de Sitio Agar omgetoverd tot opvang van bejaarden.

Hij schrijft op 10 maart: “Eindelijk is het dan zover. De eerste bejaarden zijn in huis. De officiële opening zal op 27 maart zijn, maar we vinden het mooier om dan al mensen in huis te hebben. Het is prachtig geworden. Iets wat ze van ons gewend zijn. We zijn nu druk bezig met het verkrijgen van subsidie. Het huis kan 28 bejaarden herbergen. Voor tien bejaarden hebben we al gemeentesubsidie. Morgen gaan we naar een gemeenteraad waar we uitgenodigd zijn om de loftrumpet aan te horen. Via deze raad willen wij de subsidie verdubbeld krijgen. Het overige bedrag moet binnenkomen via giften en de bejaarden zelf. We zien het wel zitten.

De eerste vier bejaarden hebben ons bevestigd in ons doel. Een dame van 84 jaar oud werd al jarenlang opgesloten van zeven uur ‘s morgens tot vijf uur ‘s avonds omdat er in die tussenliggende uren niemand was om haar te verzorgen. Deze dame weegt 33 kilo. Een andere dame, ook 84

jaar, werd uitgebuit door haar familie, zij wist niet eens wat haar pensioen was en alle gelden die ze ooit had verkregen waren opgemaakt door haar familie. Een man van 70 jaar oud werd verzorgd door de burens, die de dag voordat deze man bij ons kwam nog even de bankrekening leeg haalden. Zo staan er nog velen op de lijst om bij ons te komen. Meestal

mensen die geen cent hebben om een menswaardig leven te lijden. Bij ons wordt dat anders. Ook de armen krijgen het goed bij ons. De laatste vraag hier is of ze geld hebben om het te kunnen betalen. We vragen 70% van een minimum inkomen, wat neerkomt op zo’n 183 Euro. De rest van de kosten, 900 Euro, moet dus via subsidie komen. Dit is tevens een mooie afsluiting van mijn werk hier als voorzitter op de Sitio. Ik vertrek dan ook zeer voldaan en dankbaar dat we het allemaal voor elkaar hebben gekregen.” ■

In depot: een bijzonder prentje

door John van Oss smm

In het archief van het St. Hubertus-kunstcentrum liggen veel prentjes, maar dit leek mij bijzonder.

Op de voorkant is het eiland Borneo (Indonesië) afgebeeld en op de achtergrond Christus, Zijn handen uitgestrekt. Vóór Hem: een priester met kazuifel, een kloosterling, de handen uitgestrekt, een kloosterzuster. En daaronder de tekst 'Kristus minta pembantu'. Op de achterkant staat:

IMPRIMATUR

Lovanii die 5 iunii 1961

+ L.v.Kessel smm

Ep. Sintangensis.

Dat staat voor:

GOEDKEURING VERLEEND

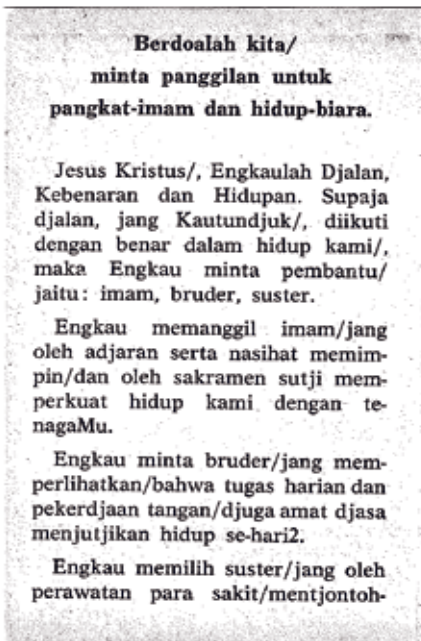
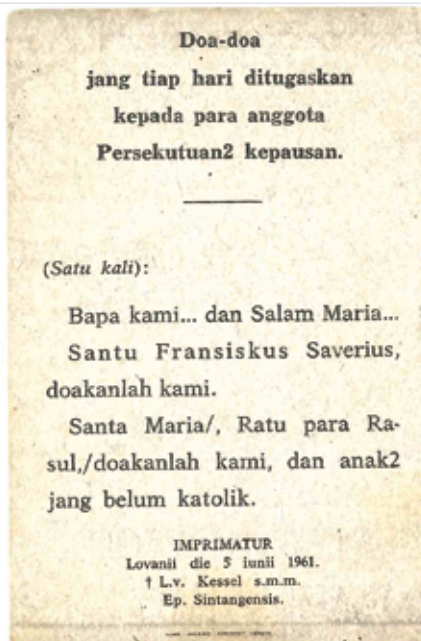
Leuven 5 juni 1961

Lambert van Kessel smm

Bisschop van Sintang.

We hebben onze confrater pater Huub Swerts in de arm genomen. Hij is vele jaren werkzaam geweest in het bisdom Sintang op Borneo. Ik ben bij de juist man terecht gekomen, want uit zijn verhaal blijkt dat het inderdaad een heel bijzonder prentje is. Hij schrijft: 'De tekst op het prentje betekent: "Christus vraagt om helpers", bedoeld door mgr. van Kessel om roepingen tot het priesterschap en het religieuze leven te bevorderen. De tekening is gemaakt door onze confrater Janus van der Vleuten. Naast deze prentjes waren er ook grotere posters. Ze moesten worden opgehangen in kerken, scholen, internaten en kloosters. Tot zover deze afbeelding zelf. De prentjes zijn gedrukt in België. Voor Indonesiërs, zoals mgr. van Kessel, was Nederland toen in 1961 een verboden land. De goedkeuring, Imprimatur, werd dan ook gegeven in Leuven-België.

In de jaren 50/60 was de economie in Indonesië slecht. Niemand mocht buitenlandse valuta bezitten noch spullen of zaken in het buitenland laten maken, tenzij met verlof van de regering. Zeker Indonesiërs moesten zich daaraan houden.

kan tjinta akan sesama/dan oleh pendidikan mendjadikan wanita berdjiwa-bakti kepada keluarga.

Jesus/, kami mohon/, panggillah pemuda-pemudi/jang sebagai imam, bruder atau suster/mau mendjadi pembantuMu. Panggilan itu kami pandang/selaku tanda pertjajaMu akan kami. Sebab itu/kami ibu-bapa/, mempertjajakan djuga kepadaMu/anak kami jang Kaupilih untuk pangkat-imam dan hidup-biara.

Maria/, berkatilah keluarga kami/sampai hasilnja pemuda-pemudi/jang tersemagati Roh Kudus/mendjadi pembantu pantas bagi Pute-ramu/, Jesus Kristus/, Djalan jang memberi Kebenaran kepada hidup sekarang/dan ahirnja membawa kepada Bapa dalam Hidup kekal

Amin.

Mgr. van Kessel was Indonesiër sinds 1940. De opdrachtgever van de prentjes wist wat van hem werd verwacht. Naar ik mij herinner, volgens verhalen die rondgingen, heeft de bisschop, om de prentjes in Indonesië te krijgen, gebruik gemaakt van een piano. De prentjes werden er in verstoppt. Maar... de douane ontdekte de truc en de zaak zal wel afgehandeld zijn met 'betalen'. Want met corruptiegeld kom je in Indonesië overal klaar! Later heeft pater Swerts er nog aan toegevoegd: "wat de priesterroepingen betreft: met priesterroepingen werd door mgr.

van Kessel uitsluitend en alleen seculiere priesters bedoeld, geen roepingen voor de montfortaanse congregatie. "Wij montfortanen", zo zei de bisschop, "zijn hier om de kerk van Christus te brengen en wel door seculiere priesters hier ter plaatse." Veel dank aan pater Swerts voor deze interessante achtergrond. Je denkt: 'zomaar een prentje, maar wel met een hele geschiedenis en een brede achtergrond.'

Dat maakt een depot zo interessant en de moeite waard om bewaard te blijven. ■

Uit de Wereldwijde congregatie

Op 30 november 2014 zijn **Carlos Vieira** en **Miguel Quissola** diaken gewijd door mgr. Manuel Clemente, bisschop van Lissabon (Portugal). Als priesterstudent vluchtten zij een paar jaar geleden uit Angola en kwamen in Rotterdam terecht in de Kaapverdianse parochie, waar toen Peter Stevens pastor was. Ze wilden graag hun studie weer oppakken, maar niemand durfde het aan. Peter hield vol en zo kwamen ze uiteindelijk bij de montfortanen in Portugal terecht. In juni worden ze in Angola priester gewijd.

Quesnel Alphones smm is op 25 oktober 2014 benoemd als bisschop van het bisdom Fort-Liberté in Haïti.

Op 5 november 2014 heeft paus Franciscus **Corrado Maggioni** smm benoemd als onder-secretaris van de congregatie voor de Goddelijke Eredienst en de Discipline van de Sacramenten.

Op 10 januari 2015 werd in het Vaticaan een bijeenkomst gehouden met de bedoeling terug te kijken op **de aardbeving vijf jaar geleden** in Port-au-Prince in Haïti. Ook de montfortanen verloren daarbij

1 priester en 10 scholastieken. De bijeenkomst werd georganiseerd door de pauselijke raad Cor Unum, de pauselijke commissie Latijns-Amerika en de Haïtiaanse bisschoppenconferentie. 's Middags was er een ontmoeting met paus Franciscus. Hij zei, dat "er niet alleen gekeken moest worden naar de wederopbouw, maar vooral naar de ondersteuning van mensen. Het werk in Haïti is een getuigenis van de kracht van de verenigde pogingen van de kerk barmhartig te zijn en te leven zoals het evangelie ons vraagt."

Owen O'Donnell smm stuurde een dringend verzoek om hulp, vanuit de Sitima parochie in het Zuiden van Malawi. In 24 uur viel net zoveel regen als normaal in een maand. De huizen zijn gebouwd met een beetje cement, maar vooral met modder en

gras en daar bleef niet veel meer van over. Vierduizend families werden dakloos. De missieprocurer en de commissie SMM hebben ieder een bedrag overgemaakt.

De Engelssprekende Afrikaanse delegatie organiseerde op 23 februari een **workshop over seksueel misbruik** voor haar leden. Ze onderschreven *De minimumnormen in het omgaan met gevallen van misbruik van minderjarigen en seksueel wangedrag met volwassenen*, zoals ze zijn vastgesteld door het generaal bestuur. Er wordt een werkgroep samengesteld die deze normen gaat aanpassen aan de lokale context en het beleid, dat is samengesteld door de Bisschoppenconferentie en de conferentie van de religieuzen.

Claude Sigouin smm werd opnieuw benoemd tot overste van de vice-provincie Canada en **Matthew Considine** smm voor de Amerikaanse provincie. Beiden voor een periode van drie jaar.

Voor Papoe Nieuw Guinea werd **Joseph Vinod D'Mello** smm benoemd als nieuw raadslid ter vervanging van broeder Nirina Régnier Rakotondramanana smm.

Samuel Paul Satiele smm is benoemd als socius van het internationale scholasticat in Nairobi, Kenya en in India werd Reny Joseph Punnappanal smm benoemd als novicenmeester met Judis Valan Jerome als socius. ■

Geloofsgemeenschap in beweging

door Richard Schreurs smm

Zoals u misschien al weet stond het bisdom Den Bosch ruim 2 jaar geleden op het punt om de H. Antonius parochie in Best op te heffen en de kerk te sluiten. Ik was inmiddels 28 jaar pastoor hier in Best en na voorgaande fusies, nog vóór het fusiebeleid van het bisdom, was hier een vitale parochie ontstaan: financiën op orde, kerkgebouw gerenoveerd, diaken als tweede man, honderden parochiemedewerk(st)ers, allerlei activiteiten die de boel in leven hielden.

Dat opheffingsbesluit, zonder enig overleg, leidde tot een ander besluit: dit laten we niet gebeuren, we houden de gelovige gemeenschap overeind. Aanvankelijk dachten wij dat dit wel kon binnen de nog bestaande H. Antonius parochie, maar het bisdom schrok zich rot toen ze vernam dat de gelovige gemeenschap Antonius in Beweging al was opgericht, waarbij 80 procent van de Antonius parochianen zich had aangesloten. Ze reageerde met onmiddellijke opheffing van de parochie, ontslag van de pastoor en de diaken, in beslagname van het kerkgebouw, de pastorie, de financiën en had voor de gelegenheid al een slotenmaker meegebracht. In processie zijn we de Antoniuskerk uitgetrokken. Even ter zijde, mijn ontslag werd gemotiveerd met de bemerking dat ik niet genoeg gedaan had om die nieuwe stichting tegen te houden. En dat had ik natuurlijk niet gedaan, integendeel.

Intussen bestaat Antonius in Beweging bijna 2 jaar. We kerken in een buurthuis dat we voor 21 Euro per gebruik huren. Voor huwelijken, dopen en begrafenisdiensten mogen we gebruik maken van het nabij gelegen kerkgebouw van de PKN. Het souterrain van dit kerkgebouwtje hebben we gehuurd en opgeknapt en daar huist nu ons secretariaat. Daar wordt op woensdagavond een kerkdienst door ons gehouden en verder wordt het gebruikt voor bezinningsmiddagen, voorbereiding Eerst Communie enz. De kar wordt getrokken door (voormalig) diaken Hans van de Laar, pastoraal medewerkster Gusie van Erp en door mij, behoorlijk in de luwte. Voor de rest gaat alles gewoon door als voorheen: Parochiesite, ziekenbezoekgroep, voorbereiding Doop en Eerste Communie, Overstapviering (als alternatief voor het Vormsel), gezins-

vieringen, bezinningsmiddagen, winter- en lentewandeling met een thema, Paaswake met jongeren, Kersttocht enz. Het aantal kerkbezoekers varieert per week tussen 150 en 300. In ons vroegere kerkgebouw hier 100 meter vandaan doet men alle moeite om telkens een voorganger te vinden voor 25 aanwezigen, want het bisdom wil het kerkgebouw nog eventjes open houden als tegenwicht voor ons, Antonius in Beweging. Ons betreffende jong kerkbestuur is zeer actief m.b.t. de financiën en het beheer.

We hebben dus de goede raad van paus Franciscus gevolgd: "Houd de gelovige gemeenschap bijeen en kom desnoods samen in een garage". We zijn helemaal van de grond af aan

moeten beginnen, met niets anders dan het evangelie in de hand, maar daar kunnen we het heel goed mee doen. Contacten met gelijkgestemde gemeenschappen staan in de in de steigers.

Maar we denken dat het belangrijk is om elkaar als zelfstandige geloofsgemeenschappen te steunen en staan dan ook graag open voor contact om te kijken waar we elkaar kunnen helpen. Daarom is een ontmoetingsdag georganiseerd op 18 april in Best. Voor informatie: antoniusbeweging@gmail.com ■

Wijzertjes

Requiemviering in 2015

Zaterdag 7 november 2015 om 11.00 uur herdenken de montfortanen samen met u hun overledenen in de St. Remigiuserkerk in Schimmert en de Montfortkapel in Oirschot.

Overledenen

Fons Walters werd geboren op 19 augustus 1938 in Den Haag. Na zijn opleiding in Voorschoten -Haagsche Schouw en Schimmert,

trad hij in bij de montfortanen, met het afleggen van zijn eerste geloften op 8 september 1959 in Meerssen. Na het grootseminarie in Oirschot werd hij op 27 maart 1965 priester gewijd door mgr. Jansen smm, bisschop van Isangi (Congo).

Zijn pastoraal jaar bracht hij door in Beresteyn, Voorschoten, waar hij, met een onderbreking voor een MBA studie in Vroenhof, Valkenburg, tot 1983 werkte. Zeven jaar als godsdienstleraar en negen jaar als prefect van het internaat. Nadat het internaat werd gesloten, diende zich een totaal andere functie aan, nl. als vlootaalmoezenier bij de marine. Hij werd gestationeerd in Den Helder, Curaçao en Valkenburg Z.H.

In 1993 wilde hij grond onder de voeten en werd hij pastoor van drie Leidse parochies. Daarbij was hij van 1998 tot 2002 provinciaal econoom. In 2008 zakte hij af naar het Brabantse dorp Nuenen, waar een functie op hem wachtte als pastor bij de broeders van Joannes de Deo.

Hij overleed op 1 december 2014, in de nacht na de ziekenzalving. Hij had afscheid genomen van het leven met een mooie viering temidden van zijn familie en vrienden. Het was goed.

Thei Hustin werd op 27 oktober 1923 geboren in Heerlen. Hij kwam naar het kleinseminarie in Schimmert in 1937 en werd op 8 september

1945 montfortaan. In het grootseminarie in Oirschot werd hij op 4 maart 1951 priester gewijd door mgr. Mutsaerts.

Zijn eerste benoeming was als leraar op de Missievakhschool in Bunde. Tien jaar later werd Thei er overste tot de sluiting ervan in 1965. Daarna werd hij directeur van Huize St Jozef in Bunde (kinderbescherming), districtscatecheet en assistent van de basiliek in Meerssen. Hij was vicaris in het provinciaal bestuur tot hij gekozen werd als provinciaal (van 1983 tot 1993). In 1994 werd hij overste van de gemeenschap Vroenhof en pastor van het zorgcentrum. In 2010 verhuisde hij naar de gemeenschap van Schimmert.

We verliezen in hem een beminlijke medebroeder, die van harte heeft meegeleefd met het wel en wee van onze congregatie en zich daarvoor heeft ingezet, bijv. door de vakkundige opleiding voor broeders. Als provinciaal overste was hij punctueel en ruimhartig tegelijk. Een gezelschapsmens was hij. Puttend uit een ijzersterk geheugen kon hij met de nodige humor menig persoon of gebeurtenis uit het verleden ten tonele voeren. Toen hij hoorde dat hij maagkanker had, heeft hij content geleefd met iedere dag die hem werd gegeven. Met die gerustheid is hij gestorven op 10 januari 2015.

In Wijchen overleed op 24 januari 2015 **Thecla de Haart**. Ze werd 92 jaar en was 61 jaar Dochter der Wijsheid.

Sluiting zorgcentrum Vroenhof

Op 9 januari 2015 vertelde mw. Koster van de Raad van bestuur van Cicero, de overkoepelende organisatie, waar zorgcentrum Vroenhof onder valt, dat het besluit genomen was het centrum te sluiten, eind april 2016. Hoewel er een vermoeden was, door de vele personeelsswisselingen e.d., kwam het besluit als een donderslag bij heldere hemel. Na een paar onrustige weken heeft het provinciaal bestuur besloten de gemeenschap bij elkaar te houden, ook de confraters die nu in het zorgcentrum wonen. Wat dat betekent, zal de komende maanden worden uitgezocht. Er zijn veel gesprekken en er zullen er ongetwijfeld nog veel volgen om een oplossing te vinden voor deze eenzijdige opzegging van een jarenlange samenwerking.

Opening Stichting Hubertus Kunstcentrum

Op 2 mei 2015 worden stichting Hubertus Kunstcentrum en het Montfortaans Erfgoed geopend in Genhout. Confrater John van Oss is met vele vrijwilligers aan het werk om er een prachtig geheel van te maken! De moeite waard om een bezoekje te brengen.

Opening herdenking 300 jaar sterfdag Montfort

Tegelijk met het Hubertus Kunstcentrum wordt in de Nederlandse provincie, samen met de

Belgische en Duitse confraters, dochters der Wijsheid uit België en Nederland en de broeders van Sint Gabriël het herdenkingsjaar geopend. Het is in 2016 300 jaar geleden dat Montfort overleed in St. Laurent. Er is een speciale website ontworpen,

een gezamenlijke activiteit van broeders van St. Gabriël, dochters der Wijsheid en montfortanen:
www.montfort-tercentenary.org
(Engelstalig) en
www.montfort-tricentenaire.org
(Franstalig).

Jaar van het Godgewijde Leven

In het kader van het Jaar van het Godgewijde Leven heeft Bernardus Peeters, abt van de trappistenabdij in Tilburg, het initiatief genomen voor een Gebedsketen. Iedere dag wordt in een van de religieuze gemeenschappen in Nederland gebeden om te bidden voor roepingen voor het religieuze leven. In de week van 25 t/m 31 oktober neemt de gemeenschap van Schimmert deze taak op zich en in de week van 29 november t/m 5 december Vroenhof.

Open Kloosterdag 2015

Op zondag 14 juni is de Sint Hubertuskerk in Genhout geopend om kennis te maken van het montfortaans erfgoed. Voor de precieze openingstijden, zie www.genhout.nl/kunstcentrum

Gratis abonnement

Als u toevallig deze 'Wijzer' heeft gelezen en u wilt dit tijdschrift voortaan ontvangen, meldt u zich aan via deze bon of e-mail info@montfortanen.nl.

Naam:

Adres:

Postcode:

Plaats:

Sturen aan:
Redactie "Wijzer"
Vroenhof 87
NL-6301 KE Valkenburg (Lb)

Regionale gemeenschap Brabant

Door het overlijden van Fons Walters was de gemeenschap Oost-Brabant tot twee confraters gereduceerd. In overleg met alle betrokkenen is besloten de regionale gemeenschappen Oost- en West-Brabant samen te voegen tot de regionale gemeenschap Brabant. Leden zijn: Peter Denneman (Tilburg), Ben Faas (Griendtsveen), Theo van der Geest (Spoordonk), Simon Kuijten (Dongen), Wiel Logister (Tilburg), Richard Schreurs (Best) en Peter Stevens (Oirschot).

Montfortkapel Oirschot

De stichting Behoud Montfortkapel brengt regelmatig een nieuwsbrief uit, waarin de activiteiten zijn opgenomen. Als u de nieuwsbrief ook wilt ontvangen, mail naar info@montfortkapel.nl. Bent u geïnteresseerd in de kapel, dan kunt u ook de website bezoeken: www.montfortkapel.nl. Er zijn inmiddels drie boekjes uitgebracht over de kunstwerken van Jaap Min in de kapel. Deel 1 gaat over de Kruisweg, deel 2 over de glas-inloodramen en deel 3 over de fresco's over het leven van Montfort. Ze zijn tegen een kleine vergoeding te koop in de kapel.

Montfortparochie fuseert

Op 1 maart 2015 is de Montfortparochie in Tilburg-Stokkasselt onderdeel

geworden van de fusieparochie Peerke Donders en opgehouden te bestaan als zelfstandige parochie. In 1966 is de Montfortparochie opgericht. De volgende montfortanen hebben er gewerkt: Frits Tesser, Jacob Hijnen, John van Oss, Adriaan Stolk, Simon Kuijten, Peter Denneman, Leo Verbakel, Hub Smeets en Theo van der Geest. Wiel Logister is sinds

2003 een van de vaste voorgangers. Hij houdt de montfortaanse geest levend en dat is hem wel toevertrouwd.

Het bisdom wil dat begin 2018 de Montfort-kerk gesloten wordt. De parochianen bekijken of er ook andere mogelijkheden zijn.

Vluchtelingen mogelijk in Grootseminarie Bijsterveld

Op 24 maart heeft B&W van Oirschot de intentie uitgesproken medewerking te verlenen aan de opvang van 600 vluchtelingen in het voormalig Grootseminarie van de montfortanen. In 2009 heeft de gemeente het hele complex gekocht, maar kon het niet exploiteren. De Franse montfortanen, die als vluchteling via Schimmert in 1903 een warm onthaal vonden in Oirschot, hadden niet kunnen vermoeden dat het huis opnieuw onderdak zou bieden aan vluchtelingen. Het voorstel van B&W leverde echter veel protest op, vooral het hoge aantal. De gemeenteraad beslist op 30 juni of ze instemt met het voorstel van COA of dat zij een nieuw verkooptraject opstart.

Colofon

Dit informatieblad is een uitgave van de Nederlandse montfortanen en verschijnt twee keer per jaar.

Adres
Montfortanen
Vroenhof 87
NL-6301 KE Valkenburg (Lb)
info@montfortanen.nl
www.montfortanen.nl

Ontwerp en DTP opmaak
Yoman Reclame Studio
www.yoman.nl

Drukwerk
Gianotten printed media